

הזה היא ירשות העולם. ולכן זה עוזב אותו וזה נוטל אותו וירושש אותו.

אמר לו, יפה אמרת, אבל דבר נסתר יותר הוא, ובני הארץ לא יודעים ולא מסתכלים, שהרי בשעה שבן אדם יוצא מהעולם, נפשו נסתרת עמו, ועד שלא יוצאה, עיני האדם רואות מה שראות, כמו שפרארנו (שםות לו) כי לא יראני האדם ומי - בחריהם לא רואים, אבל בmittahם וואים.

ועיניו פקוחות מאותו מראה שראה, ואותם שעומדים עליו צרכיהם לשים יד על עיניו ולסגר אותם, משום מה שלמדנו בסוד נימוסי העולם, שבשעה שעינו נשארות פקוחות מהו מראה נכבד שראה - אם זהה לבן, הבן מקדים לשים ידו על עיניו ולסגר אותם, כמו שפתחו יוסף ישית ידו על עיניך. משום שהרי מראה אחר לא קדוש מזדמן בגנו, והעין שראה בעת מראה קדוש עליון, לא תסתכל במראה אחר.

ועוד, שאיתה נפש סמוכה ברגעיו בפתח, ואם העין נשארת פקוחה ואותו מראה אחר ישרה על עינו - בכל מה שסתכל מתקלקל, ואין זה קבוע העין, וכל שכן מן וכל שכן מקרובי, וכל שכן מן מיתא, דלא יקרה דיליה לסתכל באמה דלא אצטרא, ואישריא על עיניו מלה אחרא. לבדת אתלטיא, ולאו יקרה דעתיא הוי, וכל שכן מקריבוי, וכל שכן מן מיתא, דלאו יקרה דיליה לסתכל באמה דלא אצטרא, ואישריא על עיניו מלה אחרא. לבדת אתפסיא בעפרא, והא אהערו חביבא על דינא דקברא מהו. ויקרא הוי, דיסטים עינא

בא ראה, כל שבעת הימים, הנפש חולכת מהבית לקבר, ומתקבר בבית, ומתאבלת עליון, ושלש פעמים ביום נדונים כאחד הנפש והגוף, ואין מי

ירופת עלמא. ובגינוי כה, האי شبיק לייה, והאי נטיל לייה, וירית לייה.

אמר לייה, שפир קאמרת, אבל מלחה סתימה מסתכלן, דהא בשעתא דבר נש נפיק מעלמא. נפשא דיליה טמירה עצמה, ועוד לא נפקת, עינוי דבר נש חמו מה דחמו, בפה דאוקימנא דכתיב, (שםות לו) כי לא יראני האדם וחי. בחריהם לא חמאן, אבל במיתהון חמאן.

עינוי פקיחן מההוא חייזו דחמאן, ואניון דקויימין עלייה, בעא לשואה ידא על עינוי, ולאסתמא עינוי, בגין ההוא דאוליפנא ברזא דגמושי עלמא. דבשעתא דאשתארו עינוי פקיחן, מההוא חייזו יקירה דחמאן. אי זכי לבר, ברא קדים לשואה ידיה על עינוי ולאסתמא לוין, כמה דכתיב וויסף ישית ידו על עיניך. בגין דהא חייזו אתחרא דלא קדישא איזדמנת לקבליה, ועינא דחמא השטא חייזו קדישא עלאה, לא יסתכל בהיזו אתחרא.

יעוד, ההיא נפש סמיכת לקבליה בבייטה, ואי אשтар עינא פקיחא, וההוא חייזו אתחרא ישרי על עינוי, בכל מה דастכל אתלטיא, ולאו יקרה דעתיא הוי, וכל שכן מקריבוי, וכל שכן מן מיתא, דלאו יקרה דיליה לסתכל באמה דלא אצטרא, ואישריא על עיניו מלה אחרא. לבדת אתפסיא בעפרא, והא אהערו חביבא על דינא דקברא מהו. ויקרא הוי, דיסטים עינא

מן פלא, על ידא דבירה דשבק בעלמא. היא חייזי, כל שבעה יומין, נפשא איזלא מביתא לקברא, ומקברא לבייטה, ואתאבלת עלייה, ותלת זמגין ביומה, אתחדר